

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka
a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **T. T. T.**, zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Hladíkem, se sídlem Příkop 6, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2010, č. j. 10 Ca 238/2009 - 49,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Průběh řízení

[1.] S žalobcem (dále jen „stěžovatel“), jemuž bylo dne 19. 12. 2005 vydáno povolení k trvalému pobytu na území ČR podle § 87e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, bylo roku 2008 zahájeno správní řízení ve věci zrušení tohoto povolení, a to poté, co jeho manželka M. M. při podání vysvětlení dne 27. 6. 2008 uvedla, že s ním uzavřela manželství pro peníze, konkrétně pro 15 000 Kč, přestože nakonec dostala jen 5000 Kč, a to v době, kdy byla ve finanční tísni a přespávala na nádraží. S manželem ovšem poté nikdy nevedla společnou domácnost. Totéž uvedla následně i formou vyjádření účastníka správního řízení a totéž vypověděl i její otec jako svědek. Sám stěžovatel ve svém vyjádření uváděl, že se se svou manželkou seznámil v Ostravě na tržnici, pak musel odjet do Polska, ale během té doby si alespoň psali. Když přijel příště do ČR, rozhodli se, že se vezmou, protože se měli rádi. Od té doby vždycky do ČR za manželkou po několika týdnech jezdil,

přispíval jí na oblečení a vybavení kuchyně a navštěvoval její rodinu a i nyní s ní chce žít a konečně založit společnou domácnost.

[2.] Na tomto základě vydala Policie ČR – Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Ostrava, Inspektorát cizinecké policie Ostrava – detašované pracoviště Ostrava, Skupina povolování pobytu (dále jen „prvostupňový orgán“) rozhodnutí ze dne 18. 12. 2008, č. j. CPOV-4281/ČJ-2008-61PO-CI, jímž podle § 87l odst 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců zrušila stěžovateli povolení k trvalému pobytu na území ČR a stanovila mu dobu 30 dnů na vycestování z území ČR. Vyšla z toho, že podmínku k udělení povolení k trvalému pobytu podle § 87e odst. 1 zákona o pobytu cizinců splnil stěžovatel v roce 2005 díky tomu, že po velmi krátkodobé známosti uzavřel sňatek za úplatu. Prvostupňový orgán zhodnotil všechny okolnosti a rozpory ve výpovědích (stěžovatel například tvrdil, že navštěvuje manželku i její rodinu včetně bratra a sestry; naopak jeho manželka, která má ve skutečnosti pouze sestry, uvedla, že jej viděla jen v době vyřizování trvalého pobytu a od roku 2005 už nikdy) a dospěl k závěru, že stěžovatel uzavřel manželství účelově s cílem získat povolení k trvalému pobytu. To zároveň označil za závažné narušení veřejného pořádku, přičemž vyšel i z čl. 27 odst. 2 a 35 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Vzhledem k tomu, že stěžovatelovo manželství bylo od začátku čistě formální, jakkoli bylo právoplatně uzavřeno, shledal prvostupňový orgán zrušení povolení k trvalému pobytu přiměřeným i z hlediska zásahu do stěžovatelova soukromého nebo rodinného života.

[3.] Stěžovatel podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž vytkl prvostupňovému orgánu neuvedení procesních předpisů, podle nichž postupoval, a nebylo tak jasné, o jaký druh řízení o zrušení pravomocného správního rozhodnutí ve smyslu zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, šlo, neboť o obnovu řízení podle jeho § 100 odst. 1 jít nemohlo. Dále vytkl prvostupňovému orgánu, že zákon o pobytu cizinců aplikoval retroaktivně, neboť měl postupovat podle úpravy platné v době, kdy mu bylo vydáno povolení k trvalému pobytu, a nikoli podle ustanovení § 87l ve znění platném od 27. 4. 2006.

[4.] Policie České republiky, ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „odvolací orgán“) jeho odvolání zamítla rozhodnutím ze dne 23. 6. 2009, č. j. CPR-3134-1/ČJ-2009-9CPR-C218. V něm odvolací orgán vysvětlil, že nešlo o přezkumné řízení nebo o obnovu řízení o udělení povolení k trvalému pobytu, nýbrž o speciální řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 87l zákona o pobytu cizinců. Aplikace zákona o pobytu cizinců přitom nebyla retroaktivní, neboť prvostupňový orgán zjistil skutečnosti vedoucí k uzavření manželství až v roce 2008. Výsledné rozhodnutí přitom vycházelo z vymezení pojmu veřejný pořádek provedeného v judikatuře Městského soudu v Praze. Odvolací orgán shledal, že stěžovatelovo povolení k trvalému pobytu bylo možno zrušit jak podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tak podle jeho písmene b), a toto rozhodnutí o zrušení nemělo ani dopad do stěžovatelova soukromého a rodinného života.

[5.] Stěžovatel napadl rozhodnutí o odvolání žalobou k městskému soudu. V ní zopakoval námitku retroaktivity aplikace § 87l zákona o pobytu cizinců, navrhl dokonce městskému soudu předložení návrhu na zrušení tohoto ustanovení k Ústavnímu soudu a připomněl, že toto ustanovení je pouze hmotněprávní normou, neupravující samostatný druh řízení či procesní úpravu rušení trvalého pobytu, takže řízení vedené pouze podle tohoto ustanovení je nezákonné pro nepřezkoumatelnost.

[6.] Následně městský soud zamítl rozsudkem ze dne 8. 12. 2010, č. j. 10 Ca 238/2009 - 49, i samotnou žalobu. Shledal, že procesní postup správních orgánů odpovídal zákonné úpravě obsažené ve správním řádu i v zákoně o pobytu cizinců. Šlo o samostatné správní řízení, na něž se podle obecného odkazu v § 168 zákona o pobytu cizinců použijí obecná ustanovení o správním řízení, nikoli přímo ustanovení upravující přezkumné řízení či obnovu řízení a nové rozhodnutí, neboť na ně zákonodárce pro případ řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu nijak výslovně neodkázal. V postupu správních orgánů nelze shledat ani retroaktivní aplikaci zákona, neboť už podle znění zákona o pobytu cizinců platného v době, kdy stěžovatel uzavřel svůj fiktivní sňatek a požádal o povolení k trvalému pobytu, byl fiktivní sňatek pokládán judikaturou městského soudu i Nejvyššího správního soudu za porušení veřejného pořádku závažným způsobem, takže již k nabytí stěžovatelova trvalého pobytu došlo v rozporu s tehdy platnou právní úpravou a nemohlo tak u něj dojít k porušení zásady ochrany nabytých práv. Správní orgány jsou navíc povinny rozhodovat v souladu s právní úpravou platnou v době jejich rozhodování, takže v daném případě nepochybily, když rozhodly dle platného ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců; ovšem zjištěný skutkový stav, spočívající v účelovém uzavření manželství dne 13. 12. 2005, kdy byl sňatek uzavřen, posoudily dle právní úpravy ve znění do 26. 4. 2006. Obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k trvalému pobytu formou účelového uzavření manželství nemůže založit nabytí práv v dobré víře, takže stěžovatelem nabytá práva nebyla hodna ochrany, jíž se dovolával. Nebylo ani důvodu předkládat věc k posouzení Ústavnímu soudu.

II. Obsah kasační stížnosti

[7.] Stěžovatel v kasační stížnosti směřující proti tomuto rozsudku uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), když namítá nesprávné posouzení právní otázky městským soudem a nepřezkoumatelnost jeho rozsudku.

[8.] Stěžovatel v kasační stížnosti setrvává na stanovisku, že prvostupňový orgán měl postupovat v souladu se správním řádem, tedy v rámci přezkumného řízení podle jeho § 94 nebo v rámci obnovy řízení podle § 100, nikoli dle obecných ustanovení o správním řízení, neboť bylo přezkoumáváno a měněno dřívější pravomocné rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu. Pokud správní orgány neuvedly, podle jakých procesních ustanovení postupovaly, je jejich rozhodnutí nepřezkoumatelné. Stěžovatel také vytýká městskému soudu, že se snaží nahrazovat chybné argumenty odvolacího orgánu, který chybně označoval § 87l odst. 1 zákona o pobytu cizinců za ustanovení hmotněprávní i procesněprávní. Tím zatěžuje městský soud svůj rozsudek nepřezkoumatelností, jež plyne i z toho, že na jedné straně tvrdí, že se odvolací orgán vypořádal s námitkami stručně, a nikoli zcela vyčerpávajícím způsobem, na druhé straně však způsobem, z nějž je zřejmá správní úvaha odvolacího orgánu.

[9.] Dále se prý městský soud nepřezkoumatelně vypořádal se stěžovatelovou námitkou, že skutečnosti vedoucí ke zrušení jeho pobytu existovaly již ke dni podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Nešlo tedy o skutečnost, která by vznikla až v roce 2008 jako nová, jak tvrdil odvolací orgán. To ostatně popíral i městský soud, když uvedl, že správní orgány posoudily zjištěný skutkový stav spočívající v účelovém uzavření manželství dne 13. 12. 2005 podle právní úpravy ve znění do 26. 4. 2006. Správní orgány přitom ve

skutečnosti trvaly na tom, že striktně postupovaly podle § 87l zákona o pobytu cizinců ve znění účinném v době jejich rozhodování.

[10.] Konečně pak stěžovatel označuje za nepřezkoumatelné, že městský soud akceptoval postup správních orgánů, které nejprve stěžovateli vyhověly a vydaly mu povolení k trvalému pobytu, přestože už v roce 2005 měly v § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců k dispozici zákonný nástroj, jak jeho žádost rovnou zamítnout pro narušení veřejného pořádku závažným způsobem; a poté s odstupem několika let za nezměněných podmínek toto pravomocné rozhodnutí zrušily pro skutečnost, která existovala již v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. V tom stěžovatel spatřuje porušení povinnosti správních orgánů vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Měly tedy povinnost prověřit stěžovatelovu žádost o povolení k trvalému pobytu. Pokud tak neučinily, je v rozporu se zásadou právní jistoty, aby tak činily v neprospěch stěžovatele o několik let později.

[11.] Zcela závěrem vytýká městskému soudu, že přezkoumal rozhodnutí odvolacího orgánu i nad rámec žalobních námitek, a to pohledem některých námitek, které stěžovatel uplatnil v odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí. Toto překročení mezí žalobních námitek pak vedlo podle stěžovatele k zamítnutí jeho žaloby.

[12.] Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje zrušit rozsudek městského soudu a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

III. Procesní nástupnictví

[13.] Ode dne 1. 1. 2011, tedy nabytím účinnosti zákona č. 427/2010 Sb., přešla podle § 170a zákona o pobytu cizinců působnost ve věcech přezkumu prvostupňových rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu na Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců zřízenou v rámci Ministerstva vnitra. Na ni tak přešlo i postavení žalovaného v nyní posuzované věci.

IV. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[14.] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

[15.] Nejprve je třeba shrnout fakta, která mezi stranami nejsou sporná, tedy ta, z nichž správní orgány vycházely a stěžovatel je v soudním řízení nerozporoval. Ani stěžovatel již nepopírá, že s M. M. uzavřel dne 13. 12. 2005 účelový sňatek, za jehož uzavření jí přislíbil 15 000 Kč, ovšem fakticky jí vyplatil pouze 5000 Kč. Díky uzavření tohoto sňatku mohl úspěšně požádat o povolení k trvalému pobytu, a ten mu také byl dne 19. 12. 2005 udělen, neboť formálně splnil podmínku stanovenou v § 87e odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jak je zjevné z bodu III kasační stížnosti, i stěžovatel sám má nyní za to, že prvostupňový orgán mohl jeho žádost pro narušení veřejného pořádku závažným způsobem „rovnou zamítnout." Spor mezi nimi zůstává v tom, zda mohly správní orgány k faktu účelovosti stěžovatelova sňatku přihlédnout i s několikaletým odstupem a zda mohly z tohoto důvodu zrušit platnost stěžovatelova povolení k trvalému pobytu.

[16.] Stěžovatel se domnívá, že jediným postupem, který se v takovém případě prvostupňovému orgánu nabízel, bylo zvážit, zda lze ještě napadnout samotné rozhodnutí

o povolení k trvalému pobytu, tedy zda jsou splněny podmínky pro zahájení přezkumného řízení podle § 94 správního řádu, nebo podmínky pro obnovu řízení podle jeho § 100. Taková úvaha ovšem zcela pomíjí logiku Části první Hlavy IVa zákona o pobytu cizinců. Ta totiž upravuje ve vztahu k regulaci trvalého pobytu cizinců, kteří jsou rodinnými příslušníky občanů Evropské unie, jednak vydávání povolení k trvalému pobytu, včetně důvodů pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu obsažených nyní i v roce 2008 v § 87k; jednak upravuje v § 87l samostatně důvody pro zrušení a zánik platnosti již vydaného povolení k trvalému pobytu. Zákon o pobytu cizinců tak dává správním orgánům jednak možnost zamítnout žádost o povolení k trvalému pobytu, pokud v době jejího projednávání vyjdou najevo důvody podle § 87k; jednak možnost zrušit platnost povolení k trvalému pobytu, pokud následně vyjdou najevo důvody obsažené v § 87l.

[17.] To ostatně není v českém právu nijak neobvyklá konstrukce. V právu soukromém jí např. odpovídá dichotomie mezi úpravou neplatnosti a neexistence manželství podle § 11 až § 17a zákona č. 94/1963 Sb., o rodině, a úpravou rozvodu platně uzavřeného manželství podle § 23 až § 29. Řadu příkladů obdobné konstrukce nabízí i právo veřejné. Například zákon č. 85/1996 Sb., o advokacii, upravuje samostatně v § 4 až § 7 předpoklady pro zápis do seznamu advokátů, a následně v § 7a až § 10 důvody pro vyškrtnutí ze seznamu advokátů či pro pozastavení výkonu advokacie. Bylo by jistě absurdní tvrdit, že jakmile je jednou manželství uzavřeno, již je nelze ukončit rozvodem, přestože zákon s takovou možností výslovně počítá; nebo že jakmile je někdo platně zapsán do seznamu advokátů, již z něj nemůže být vyškrtnut či mu nemůže být pozastavena činnost. Nic na tom nezmění ani to, že skutečnosti pro rozvod manželství, například skryté příčiny budoucího rozvratu ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o rodině, či důvody pro vyškrtnutí ze seznamu advokátů či pozastavení činnosti, například spáchání trestného činu ve smyslu § 8 odst. 1 písm. b) zákona o advokacii, byly dány již v době uzavření manželství, respektive zápisu do seznamu advokátů, pouze vyšly najevo až následně.

[18.] Dvě možnosti poskytnuté správním orgánům v § 87k a § 87l zákona o pobytu cizinců tedy nelze směšovat způsobem, jakým činí stěžovatel, jehož výklad by činil úpravu obsaženou v § 87k prakticky obsoletní a popíral by smysl tohoto ustanovení. Tímto smyslem totiž není přezkoumat dřívější rozhodnutí o vydání povolení k trvalému pobytu a toto rozhodnutí případně zrušit, nýbrž pouze ukončit jeho platnost. V případě vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l zákona o pobytu cizinců tak není s účinky ex tunc odstraněno dřívější rozhodnutí, jímž bylo žádosti o povolení k trvalému pobytu vyhověno, podobně jako rozhodnutí o rozvodu manželství nerevokuje dřívější rozhodnutí o uzavření manželství, pouze ukončuje trvání manželství.

[19.] Prvostupňový orgán tak zcela správně vedl nové, samostatné prvostupňové správní řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu, na které dopadá procesní úprava obsažená v Části druhé Hlavě VI správního řádu, nikoli v Hlavě IX či X, jak tvrdí stěžovatel.

[20.] Závěry správních orgánů jsou tedy správné a městský soud je posoudil v souladu s právem a přezkoumatelně. Své námitky nepřezkoumatelnosti jeho rozsudku ostatně stěžovatel zakládá na údajných rozporech, které jsou podle Nejvyššího správního soudu pouze fiktivní. Ustanovení § 87l zákona o pobytu cizinců je tak skutečně především hmotněprávní, zároveň však obsahuje i základ procesu, jehož podrobnosti jsou následně upraveny v Části druhé Hlavě VI správního řádu. Správní orgány a krajský soud tak tvrdí různými slovy totéž.

[21.] Žádný vnitřní rozpor není ani v tvrzení městského soudu, že se se stěžovatelovými námitkami vypořádal odvolací orgán stručně a ne zcela vyčerpávajícím způsobem, ovšem tak, že je zřejmá jeho správní úvaha.

[22.] Jediné, v čem je rozsudek městského soudu opravdu poněkud víceznačný, je jeho věta na straně 7 rozsudku, že správní orgány „posoudily zjištěný skutkový stav spočívající v účelovém uzavření manželství dne 13. 12. 2005 dle právní úpravy ve znění do 26. 4. 2006." Tato věta opravdu připouští více výkladů, žádný ovšem nezpochybňuje správnost rozhodnutí správních orgánů. Jen pro jistotu tak zdejší soud upřesňuje, že jakmile bylo účinností novely č. 161/2006 Sb. zakotveno do § 87l zákona o pobytu cizinců, že lze zrušit povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení podle písmene a) ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, nebo podle písmene b) uzavřel manželství s cílem získat povolení k trvalému pobytu; nebo podle písmene c) nepobývá na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky; bylo možno od účinnosti této novely zrušit na základě tohoto ustanovení i povolení k trvalému pobytu udělená před účinností této novely. Nejde totiž o zakázanou pravou retroaktivitu, nýbrž o retroaktivitu nepravou, kdy jsou na existující právní vztahy, zde na trvalý pobyt, aplikovány v průběhu jejich trvání nikoli právní předpisy ve stavu účinném v době vzniku právního vztahu, nýbrž v té podobě, jak se postupně mění v průběhu času. Na půdorysu již použité paralely jde o situaci podobnou té, kdy na rozvod manželství se použije úprava účinná v době rozhodování o rozvodu, nikoli úprava účinná v době uzavření manželství. Tato nepravá retroaktivita může být omezena typicky v přechodných ustanoveních nebo z důvodu ochrany nabytých práv a legitimních očekávání, respektive právní jistoty (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2006, sp. zn. 2 As 57/2005, publ. pod č. 1124/2007 Sb. NSS). V nyní posuzovaném případě však žádná z těchto dvou překážek nepravé retroaktivní aplikace důvodů pro zrušení a zánik platnosti povolení k trvalému pobyt není dána, neboť přechodná ustanovení k předmětné novele č. 161/2006 Sb., která jsou obsažena v Části první Čl. II této novely, ke zrušení a zániku platnosti trvalého pobytu nic neříkají; a legitimní očekávání, respektive důvěra v právní jistotu, stěžovateli nemohla vzniknout. Nelze totiž jistě tvrdit, že by na základě uzavření fingovaného účelového manželství mohla stěžovateli vzniknout legitimní očekávání, že jakmile tuto fikci správní orgány jednou akceptují, budou ji muset akceptovat již navždy, tedy i poté, co se dozvědí o její fiktivnosti.

[23.] Nemohou tak uspět stěžovatelovy apely na právní jistotu, respektive ta námitka, v níž vytýká správním orgánům, že na fingovanost jeho sňatku nepřišly již v době, kdy podal svou žádost o povolení k trvalému pobytu. Zde nezbývá než poukázat na římskoprávní zásadu ex iniuria ius non oritur a podivit se nad tím, že se stěžovatel v kasační stížnosti sám staví do pozice podvodníka, který vyčítá podvedenému, že jeho podvod neprohlédl hned, a zakazuje mu, aby jej prohlédl nyní, přestože mu k takovému prohlédnutí dává zákon vhodné právní nástroje. Podobně vyloučil zdejší soud na půdorysu jiného ustanovení zákona o pobytu cizinců, konkrétně § 33 odst. 1 upravujícího tehdy prodloužení doby platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, již ve svém rozsudku ze dne 16. 10. 2003, sp. zn. 2 As 29/2003 (publ. pod č. 224/2004 Sb. NSS), výklad vedoucí *„k absurdnímu závěru, podle nějž pokud by žadatel o vízum použil k doložení své žádosti zfalšované dokumenty, tato vada dokumentů by byla samotným udělením víza konvalidována (pokud by se na ni nepřišlo již při řízení o udělení víza), a při následných řízeních by k těmto závažným protiprávním skutečnostem již nemohlo být správním orgánem přihlíženo a vízum by muselo být žadateli opakovaně prodlužováno. Neobstojí přitom ani námitka stěžovatele, že v takových*

případech je namístě obnova původního řízení...“ Jakkoliv v nyní posuzovaném případě nejde o prodlužování doby platnosti víza, nýbrž o stěžovatelem tvrzenou nemožnost zrušit platnost povolení k trvalému pobytu, úvaha tehdejšího a nynějšího stěžovatele směřujícího správní orgány do časově omezené slepé uličky obnovy řízení, je obdobná. Obdobně odmítavá je tak nutně i odpověď Nejvyššího správního soudu.

[24.] Ztotožnit se nelze ani se stěžovatelovou poslední námitkou. Je jistě pravda, že městský soud byl při posouzení stěžovatelovy žaloby vázán podle § 75 odst. 2 s. ř. s. žalobními body, s výjimkami obsaženými v § 76 s. ř. s. Nejvyšší správní soud však nevidí, v čem městský soud vykročil za rámec žalobních bodů, a stěžovatel také tuto svou námitku nijak neupřesňuje. Uvádí pouze, že právě toto údajné překročení mezí žalobních námitek vedlo k zamítnutí žaloby, což je ovšem zjevný protimluv. Nejvyšší správní soud sice již v řadě svých rozsudků konstatoval, že krajské soudy pochybily, pokud vykročily za hranice žalobních námitek, aniž by k tomu měly zákonné důvody, a zrušily správní rozhodnutí z důvodů, které nevyplývaly ani ze žaloby, ani ze zákona (viz k této otázce například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, sp. zn. 7 Afs 216/2006; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2007, sp. zn. 2 Afs 57/2007, oba publ. na www.nssoud.cz). Nelze si však vůbec představit, jak by mohlo překročení mezí žaloby vést naopak k jejímu zamítnutí. Sama tato myšlenka odporuje logice soudního přezkumu správních rozhodnutí.

[25.] Pouze obiter dictum pak zdejší soud upozorňuje stěžovatele i městský soud, že setrvalá judikatura jak městského soudu, tak Nejvyššího správního soudu v otázce výkladu pojmu „narušení veřejného pořádku závažným způsobem“ je nyní zpochybněna před rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu. Ve věci sp. zn. 3 As 4/2010 byl napaden právní názor vyjádřený v rozsudku zdejšího soudu ze dne 16. 5. 2007, sp. zn. 2 As 78/2006 (publ. Pod č. 1335/2007 Sb. NSS), z nějž městský soud zčásti vycházel. Ke dni vydání tohoto rozsudku ještě rozšířený senát nerozhodl, ovšem ani případná změna právního názoru by na výrok tohoto rozhodnutí nemohla mít vliv, protože ani sám stěžovatel nerozporuje, že se dopustil závažného porušení veřejného pořádku, a žádná z kasačních námitek nesměřuje proti této kvalifikaci jeho jednání. Nejvyššímu správnímu soudu pak nepřísluší, aby rozsudek městského soudu přezkoumával nad rámec kasačních námitek; ostatně stěžovatel by v takovém postupu mohl subjektivně spatřovat porušení svých práv, jak je vidět z části IV jeho kasační stížnosti.

V. Závěr

[26.] Ze všech shora vyložených důvodů soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 in fine s. ř. s.).

[27.] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. července 2011

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu